

Overweging Jacobuskerk Enschede

Zondag A 26 maart 2023 – 5^e zondag Veertigdagentijd “Kom naar buiten”

Ezechiël 37,12-14 / Psalm 130 / Romeinen 8,8-11 / Johannes 11,1-45

Er gloort sinds vorige week zondag licht aan de horizon. Vorige week was het zondag Laetare, de half-vasen. Het licht van Pasen komt steeds meer nabij.

Jezus lest onze dorst naar een zinvol leven, naar erkenning en vervulling.
Jezus opent onze ogen voor een andere werkelijkheid, een werkelijkheid waarin we Gods goede werken herkennen en ons niet laten verblinden door negativiteit.
En vandaag doet Jezus ons opstaan en geeft hij ons weer zin om te leven!

Het doet Jezus verdriet als we ons opsluiten in onszelf. Als we ons afsluiten voor anderen en voor God. Dat is niet Gods bedoeling. Het is Gods bedoeling dat we leven.

Hoe we ook zijn. Wat we ook zijn. Dat is God genoeg. Dat zou ook ons genoeg moeten zijn!

Maar wát maakt ons leven zinvol?

We hoeven niet bijzonder in de ogen van anderen te zijn. Want we zijn al bijzonder in Gods ogen. Hij heeft ons gewenst; in dit ondermaanse is een plekje voor ieder van ons. Hij geeft daarmee ons leven al zin. We mogen bestaan. We mogen hier zijn. Hij vestigt ons op onze eigen grond, zegt Ezechiël. Daar is niets zweverigs aan: hij zet ons met beide benen op de grond. Die grond mogen we ons eigen maken!

Dan moeten we ons niet afsluiten van de buitenwereld. Dan moeten we dat geschenk niet ontheiligen. Dat doet Jezus verdriet.

Maar soms moeten we eerst de diepte ervaren.

Ik moet daarbij denken aan Johannes van het Kruis, de mysticus uit de 16^e eeuw, die met al zijn goede bedoelingen om de Karmelorde te hervormen, in een kerker werd gegooid. En daar, in de duisternis, Gods liefde ervoer.

God is ook in de kerkers van ons hart.

Ik moet daarbij denken aan Titus Brandsma, die nadat hij alle redacties van katholieke kranten was afgereisd om hen te zeggen dat ze geen NSB-advertenties mochten plaatsen, in een cel in Scheveningen Jezus' liefde ervoer.

God is ook in de cel waarin we gevangen worden, door onszelf of door anderen.

In ons diepste lijden komt Jezus ons nabij. Juist wanneer ons geloof verdort, omdat het niet meer wordt gedrenkt met levend water en we de hoop opgeven. Juist wanneer we er geen gat meer in zien, verblind zijn door eenzaamheid of verdriet, schaamte of ziekte.

Jezus wil niet dat wij de hoop opgeven. Hij wil ons hoop geven.

Er zijn altijd mensen als Marta, Maria en omstanders, die willen dat we leven. Durven wij dan ook achter onze rotsen, onze stenen, tevoorschijn te komen, het volle licht in?

Daar hebben we elkaar bij nodig. En meer nog: daar hebben we God bij nodig.

Jezus wist dat. Hij wist dat hij nodig was. Hij werd geroepen en luisterde naar het smeekgebed van Marta en Maria. Zij geloofden in Hem. En hij ging. In het licht. Want in Gods licht kunnen wij ons niet stoten. In Gods licht vinden wij de juiste weg, niet in de duisternis. Vertrouwen in God en luisteren naar zijn woord is een lamp voor mijn voet, een licht op ons pad.

Jezus is begaan met ons. Hij luistert naar ons smeken. Hij gaat met ons mee. Hij laat zich bewegen, wordt bewogen. Hij laat zich ontroeren, huilt om ons als we ons zo voor hem verbergen. Hij wil dat we vertrouwen op Gods vergeving. Want God is barmhartig, zijn genade onbeperkt.

Maar Jezus huivert ook. **Een heilige huiver**, omdat hij Gods grootheid ervaart. Ook dat is iets dat ons kan verlammen – hoe bang zijn wij voor Gods almacht, voor het ontzagwekkende van zijn kracht? Durven wij ons daaraan toe te vertrouwen?

In Gods im-mensheid, die grootheid die ons te boven gaat, heeft God toch oog voor ons. Hij houdt van ons. Jezus is de Messias, Emmanuel, God met ons.

Hij is er ook in onze donkere nachten, ook in donkere tijden. Hij is er nu, als we opgesloten zijn in onze schulp en ons afsluiten voor anderen – omdat we ons doodschamen, doodvervelen, doodongelukkig zijn. Hij is er nu, als we geloven in dat licht van Pasen en dat al een beetje zien schemeren.

‘Maak hem los en laat hem gaan’. Dat was een bevel van Jezus, een gebod. Geen zoetsappig gedoe maar een opdracht aan ons: laat mensen niet gevangen zitten in hun eenzaamheid of andere ellende. Laat mensen leven. Laat mensen gaan. Hun eigen weg, op hun eigen grond, op eigen benen.

De weg die God met hen voorheeft. Niet de weg die wij met hen voor hebben! Het is niet aan ons om mensen op te sluiten in onze verwachtingen, uit te sluiten of te negeren. Het is aan ons om mensen vrij te laten.

Jezus roept ons bij onze naam, onze naam die in Gods hand staat geschreven. Hij vergeet ons niet. Lazarus liet zich roepen en kwam naar buiten.

Naar buiten treden: we worden ertoe geroepen. Ook als we nog met zwachtels gebonden zijn en niets zien door die zweetdoek voor ons gezicht. Hoe dan verder? Zelfs al staan we op en gaan we naar buiten. Nog bedeesd. Nog bedekt. Wie zal die zwachtels van ons afdoen? Hoe zullen we ons ontwikkelen, waar krijgen we zicht op? Bij al die onzekerheid zijn er altijd mensen om ons heen.

Bij alles wat misgaat, bij alles wat wij mis-doen, mogen we vertrouwen op Gods vergeving. Want God is barmhartig, zijn genade onbeperkt.

Op zijn woord mogen we vertrouwen, op hem mogen we onze hoop stellen.

Zijn wij als Maria en Marta, de zusters van Lazarus die in Jezus onze Heer zien? Zijn wij als die omstanders, die zien hoeveel Jezus van ons houdt?

Geloven *wij* in Hem? Geloven wij dat Lazarus bij ons hoort, dat wij erbij horen, bij de levenden?

Geloven is geen roze wolk, maar vertrouwen op de eeuwige waarheid die God is: dat Hij van ons houdt en liefde en licht is. Dat hij onze dorst naar liefde lest en onze ogen opent. Dat hij ons doet opstaan. Gods liefde voor ons is groter dan wij ons kunnen voorstellen.

Laten wij luisteren naar Gods woord en in zijn licht, voor Christus durven staan, ons niet meer verstoppem. Dan verlicht Christus onze weg. Dan is er weer ruimte om te leven. Daar mogen we ons in verheugen!

We zijn op weg naar Pasen. Misschien geen vrolijk Pasen. Maar wel een zalig Pasen. We hebben nog een hele weg te gaan!

Amen.